

Uvodnik

Već više od trideset godina (prvi je broj izašao 1968. godine) bez velike buke, ustrajno, broj po broj izlaze Rasprave kao glasilo ustanove koja je u tom razdoblju više puta mijenjala svoje ime, pa se zbog toga i drugi dio imena časopisa, onaj u genitivu, često mijenjao. Unatoč tomu za sve je to vrijeme časopis ostao po svojoj orijentaciji isti: u njem su izlazili članci koji su nastali kao plod znanstvenih istraživanja ponajprije u jezičnoj kroatistici. Nakon dugo vremena zatvorenosti časopis se otvorio vanjskim suradnicima. Od ovoga se broja napušta raspored radova po abecednom redu autora, te se radovi razvrstavaju prema znanstvenoj atribuciji. Među njima su se prvi put našli i prikazi. Rasprave se, kao i tehničke upute autorima za pisanje radova, nalaze na institutskoj mrežnoj stranici www.ihj.hr/rasprave.

U ovom broju surađuje 28 autora, od kojih su neki sa stranih sveučilišta. Raduje nas pogled na raznovrsnost tema, a još više na dobnu zastupljenost. Autora ima od novaka do akademika, od lektora do sveučilišnih profesora, što na pragu novoga tisućljeća ulijeva nadu da se hrvatsko jezikoslovlje ne treba brinuti za naraštajnu smjenu. Jedni su došli, a drugi, nažalost, prerano otišli. Umjesto tugovanja treba darivati život: živjeti i raditi sa strašću kao što je to činila naša Snježana Marčec do samoga kraja znajući da se on neumoljivo bliži. Posljednji njezin objavljen rad bio je nekrolog Agostini Piccoli, još jednoj mladoj zanesenoj znanstvenici, prerano otišloj. Kao suurednica Filologije, u kojoj je prilog objavljen, molila sam ju da ga napiše, iako sam znala koliko joj je teško jer je bila Agostinina prijateljica. Sudbina je htjela da ovaj put molim njezinu prijateljicu Lanu Hudeček da napiše nekrolog našoj dragoj Snježi. U ovom je broju trebao biti dijalektoški rad Snježane Marčec, nedostaje nam takav, a ne spomen na nju. Počinjući s njom i završavajući o njoj, samo pokazujemo da dobri ljudi i dalje žive – u našim srcima.

Možda će tko očekivati da glasilo Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje bude ogledalo uzorne pravopisne i jezične norme. Smatrajući da znanstvena javnost treba biti jedinim sucem, uredništvo nije ničim ograničavalo autorsku slobodu, pa ni tehničkim uređivanjem (citriranje, literatura, tip slova...), iako su dane upute autorima. Također se nije utjecalo na atribuciju članaka koju su odredili recenzenti. Članci zrcale postojeće pravopisno šarenilo; neki su pisani osebnim jezikom, neki sadrže nove nazive, neki uvode nove kategorije, neki su odstupili od znanstvene prakse da se tekstovi navode prema izvorniku, a ne prema sekundarnoj literaturi... Ukratko se može reći da časopis pokazuje određenu živost u svakom pogledu.

Ovaj je broj Rasprava nastao u dva mjeseca. Dobivši pri kraju godine zadaću da ga uredim i da uhvatim redovit ritam izlaženja s obzirom na to da se, kao što to obično biva s mnogim publikacijama, često kasni, zahvaljujući izvanrednoj suradnji s autorima i recenzentima te zahvaljujući posebice svojoj tajnici, uspjela sam na svoje, a nadam se i na zadovoljstvo čitatelja, urediti ovaj broj na vrijeme. Kad postoji dobra volja, sve se može. Svima velika hvala na plodnoj suradnji. Meni će najveća nagrada biti ako se tko od mladih autora jednom kao veliki jezikoslovac sjeti sa smiješkom kako sam ga nemilice gurala da konačno "rodi" taj tekst.

U Zagrebu, 28. veljače 2002. godine

Branka Tafra